

BALADE

de Henry Murger

II.

PRIMUL PACAT AL MARGARITEI

I.

Se chiema Margarita, și era așteptată în raiu, căci zisese Domnul ;
„Este un suflet frumos, și fiind-că i s'ar putea întâmpla vr'o nenorocire
colo jos, o voi rechiema într'una din zilele aste, dacă nu uit.”

Era o fată dulce și supusă, — și o supranumiseră ângerul locului.

Se scula cu zorile ; fragedă ca aurora, în toate zilele deșteptându-se,
zicea rugăciunea ce o învățase mamă-sea și se îmbrăca apoi în odăița sea.
— Ne având podoabe avute, nu-i trebuia oglindă.

Și precum făcuse în ȕioa trecută, — și cum era să facă a doua-ȕi,
pentru a trăi cinstită, se punea la lucru.

Greere și albină tot de odată, — lucra cântând,

Un vechiu cântec de glorie și amor, care trecuse deja sub multe bolte,
dar ale căruî versuri puteau să treacă printr'un suflet nevinovat fără să'i
turbăre limpiditatea.

II.

Intr'o seară de vară, ședea înaintea colibeî seale, torcând inul trebu-
incios caseî.

Era ora în care stelele se nasc una câte una în cer și serv de sem-
nal amoresașilor,

Care alerg la întâlnire cu picioare sdravene de două-zeci de ani, ce
sosesc înaintea oreî,

Căci tot d'auna inima merge mai iute de cât ora.

Margarita cânta cântecul său, întorcând rodanul,

Când, trecu pre dinaintea ei una din vecinele seîe, care mergea la
sărbătoare în vecinătate. — Era îmbrăcată în haine noi, și alerga, împinsă
de sgomotul micelor tobe ce vântul aducea de prin prejur.

Dar se opri înaintea Margariteî,

Ca ea să 'i vază rochiea cea nouă, și salba, și cercei,

Și-i dete mâna,

Ca ea să poată să 'i vază un inel de aur ce strălucea la degetul său,

Și apoi fugi rîzând.

Și Margarita o urmări cu o privire — care neliniști pe ângerul său cel bun.

Și inul nu mai trecea așa de repede pîntre degetele Margarinei, rodanul nu mai făcea să se auză sgomotul său monoton, și fusul i căzu din mână.

Sgomotul ce făcu cădënd trase pe tînăra fată din visarea sea, și, aridicând ochii, găsi, stând drept în fața ei,

„Și ținënd în mână o pălărie de păslă, pe care fălăsea o pană ce se îndoea ca o flacără, un cavaler, bogat îmbrăcat, care i făcu o respectoasă salutare, și, cu o voce dulce ce căuta a place, — ceru să 'i spue:

„Drumul către oraș?”

Margarita i arătă drumul și întinse mîna spre a-i indica mai bine calea ce trebuia să urmese.

Atunci străinul se inclină, și, în schimbul serviciului ce-i făcuse, trase din degetul său un inel de aur, în care era legat un diamant strălucitor ca o stea, și-l trecu în degetul Margarinei,

Care găsi diamantul mai frumos de cât acel al tovarășei seale.

Și fața cavalerului se ilumină de un straniu suris.

Dar sosi atunci un cerșetor, îmbrăcat în sdrențe, care și el se opri înaintea Margarinei, și, cu o voce sfășiată, i ceru:

„Milă, frumoasa mea domnișoară!”

Margarita trase inelul din deget și-l dete săracului.

Străinul scoase un țipăt de turbare, — și întinse mîna către fată.

Dar săracul, care nu era alt ceva de cât ângerul păzitor al Margarinei, se metamorphosă, — și o acoperi cu aripele seale.

Și Satan, venit pentru a o ispiti, se dete îndărăt în fața spiritului ceresc.

Ș'in aceeași séră, — ângerul păzitor merse să spue lucrul lui D-zeu, și-i zise:

„Doamne, ar fi bine să o rechiem aci.”

Și D-zeu răspunse:

„Da, mă voi gândi la asta.”

Si a doua zi, numai se gândi la asta.

Si un an mai târziu, eșind din biserică, Margarita întâlni un tînăr care-i oferi aiasmă;

El avea o inimă de copil și un spirit de un veac,

Și se numea Faust.

Henry Murger.

traducere de Bonifaciu Florescu.